

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **FANTASTIC TRADE, s.r.o. – v likvidaci**, se sídlem Hudcova 78b, Brno, zast. JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem, se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 1. 11. 2012, č. j. 4889-2/2012-010100-21,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 1. 11. 2012, č. j. 4889-2/2012-010100-21, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Celního úřadu Brno (dále jen „CÚ“) ze dne 19. 3. 2012, č. j. 13377-2/2012-016200-024. Rozhodnutím CÚ byl zamítnut návrh žalobce na povolení obnovy řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím CÚ o propadnutí vybraných výrobků – lihovin ze dne 11. 3. 2011, č. j. 13686/2011-016200-024. Lihoviny byly dříve zajištěny CÚ, neboť u nich nebylo prokázáno zdanění spotřební daní či oprávněné nabytí za cenu bez spotřební daně.

II.

Dosavadní průběh řízení

Dne 1. 10. 2007 oznámil žalobci CÚ zahájení řízení ve věci propadnutí zajištěných vybraných výrobků (oznámení č. j. 2559-02/07-016200-024). Zajišťovací úkony proběhly ve dnech 15. - 16. 12. 2005, kdy CÚ provedl na pozemku č. 943/3 a 943/7, k. ú. Obrany kontrolu podle § 41 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Při kontrole došlo k zajištění vybraných výrobků – lihovin, u nichž nebylo prokázáno zákonné nabytí a zdanění (viz protokoly ze dne 15. 12. 2005, č. j. 13231/05-0162-024 a ze dne 16. 12. 2005, č. j. 13245/05-0162-024). Ve stejných dnech provedly policejní orgány prohlídky, při nichž byly odňaty a zajištěny pro účely trestního řízení movité věci náležející žalobci, mj. i jeho úplné účetnictví v listinné a elektronické podobě. V následném řízení před CÚ bylo prokázáno zdanění spotřební daní jen u části zajištěných výrobků. U další části výrobků pak dle CÚ toto prokázáno nebylo. CÚ proto zahájil řízení ve věci propadnutí zajištěných vybraných výrobků, přičemž o propadnutí vybraných výrobků rozhodl dne 11. 3. 2011 pod č. j. 13686/2011-016200-024. Souběžně s tímto řízením bylo vedeno i daňové řízení ve věci vyměření spotřební daně z vybraných výrobků (platební výměr na spotřební daň z lihu ze dne 1. 11. 2011, č. j. 55773/2011-016200-024). Dne 7. 7. 2011 rozhodla PČR usnesením č. j. OKFK-240-448/TČ-2008-28 o vrácení zajištěných věcí ze dne 15. 12. 2005 žalobci. Dle protokolu o předání a vrácení věcí ze dne 23. 9. 2012, č. j. OKFK-240/526/TČ-2008-28 byly žalobci vráceny i účetní doklady, které by měly prokazovat zdanění spotřební daní těch výrobků, o jejichž propadnutí bylo rozhodnuto CÚ dne 11. 3. 2011. Žalobce proto podal návrh na povolení obnovy řízení o propadnutí zdaněných výrobků a předložil nové doklady prokazující jejich zdanění spotřební daní. CÚ rozhodnutím ze dne 19. 3. 2012, č. j. 13377-2/2012-016200-024 jeho návrhu na obnovu řízení nevyhověl. Odůvodnil to zejména tak, že žalobce jako daňový subjekt měl přístup ke svým účetním dokladům a obchodní korespondenci, které byly zajištěny PČR v rámci trestního řízení a z dokladů si mohl pořídit kopie. Podle CÚ mohl mít žalobce k dispozici veškeré písemnosti, evidence a doklady a mohl je v řízení uplatnit již dříve. Žalobce podal odvolání a o něm bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

III.

Obsah žaloby

Žalobce uvedl, že inventurní seznam byl celnímu úřadu předložen již v roce 2005, avšak v rámci jiného řízení. V řízení o propadnutí vybraných výrobků se CÚ tímto seznamem nezabýval, nebyl součástí skutkových zjištění a ani důkazním prostředkem. Proto jej předložil v rámci obnovy řízení v zákonem stanovené lhůtě poté, co mu by vrácen PČR. Inventurní seznam bylo třeba hodnotit v souvislosti s jednou z faktur od společnosti Market PH, s.r.o., konkrétně fakturou č. 250019 ze dne 9. 6. 2005. Jejich propojení pak tvořilo plnohodnotný

důkaz o zdanění zajištěných výrobků spotřební daní. Žalobce v průběhu řízení opakovaně podával žádosti o vrácení účetnictví na PČR. Policejní orgán mu odmítl účetnictví vydat, neboť je potřeboval pro trestní řízení. Ve svých odpovědích sice policejní orgán uváděl, že se nebrání poskytnout potřebnou součinnost, současně však vždy vyžadoval konkretizaci dokladů, které takto měly být policejním orgánem jiným orgánům předloženy. Tento požadavek však byl pro žalobce nesplnitelný, neboť likvidátor ani jednatel nebyli policii schopni sdělit, které konkrétní doklady prokazují zdanění vybraných výrobků spotřební daní. Účetnictví bylo vedeno externě a jednatel neměl povědomí o konkrétním obsahu účetnictví a účetních dokladů. Ani likvidátoři žalobce neměli o obsahu jeho účetnictví povědomí, neboť byli do funkce ustanoveni až po jeho zajištění policejním orgánem. Dle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“) účetnictví tvoří jeden celek, a proto byl žalobce povinen přezkoumat celé toto účetnictví tak, aby vyhodnotil, které doklady bude třeba předložit celním orgánům. Takto mohl postupovat prostřednictvím erudovaných osob až vrácení účetnictví od policejních orgánů. Po likvidátorovi nelze požadovat, aby vyhledával účetní doklady v rámci nahlížení do trestního spisu. Z účetnictví nově získané důkazy tedy skutečně nemohly být bez zavinění žalobce v řízení o propadnutí zajištěných vybraných výrobků uplatněny dříve, než bylo celé účetnictví vráceno PČR.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nebyl oprávněn hodnotit, zda předložené faktury a inventurní seznamy prokazovaly zdanění. Podle § 117 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) byl žalovaný oprávněn toto hodnocení provést až po pravomocném povolení obnovy. V posuzované věci měl zhodnotit jen to, zda předložené dokumenty mohly mít podstatný vliv na výsledek rozhodnutí. Předmětné dokumenty totiž mohly prokázat, že tam uvedené výrobky skutečně zdaněny spotřební daní byly, a proto mohly mít podstatný vliv na výsledek rozhodnutí. Žalobce nadto i uvedl, že nesouhlasil s odkazem žalovaného na hodnocení předložených dokumentů, které žalovaný provedl v rámci odvolacího řízení proti platebnímu výměru na spotřební daň a dospěl k závěru o neprokázání zdanění spotřební daní. Dle něj předložené dokumenty zdanění vybraných výrobků prokazují. Proti rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru žalobce podal žalobu vedenou u zdejšího soudu. V ní rozvedl své argumenty proti závěrům žalovaného ve věci doměření spotřební daně.

K důkazu žalobce navrhl: Inventurní seznam ze dne 1. 7. 2005, Faktury společnosti Market PH s.r.o. č. 250019, č. 250050, č. 250102 a č. 250103, Žádosti žalobce o vrácení účetnictví z 19. 8. 2008 a 27. 4. 2011, Odpovědi PČR na tyto žádosti, Usnesení PČR o vrácení účetnictví ze dne 7. 7. 2011, Předávací protokol o vrácení účetnictví ze dne 23. 9. 2011, Odvolání proti platebnímu výměru ze dne 1. 12. 2011, Doplnění odvolání proti platebnímu výměru ze dne 27. 1. 2012. Druhé doplnění odvolání proti platebnímu výměru z 16. 2. 2012. Žalobce rovněž navrhl výsledek likvidátora žalobce Mgr. P. M., K. 275, Z.

IV.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný zejména zdůraznil, že obnova řízení je omezena úzce vymezenými důvody. K námitkám týkajícím se předložení inventurního seznamu žalovaný uvedl, že ten byl žalobcem předložen již v roce 2005 a tudíž se nejednalo o nové skutečnosti, které by bez

svého zavinění neznal nebo nemohl uplatnit. Listina proto nesplňovala podmínku podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. K námitkám žalobce ohledně možnosti předložit účetnictví zadržované orgány činnými v trestním řízení žalovaný odkázal na str. 6 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí. V této souvislosti zdůraznil povinnosti likvidátora, přičemž míru jeho aktivity označil v celém řízení za nedostatečnou. K žalobcem navrženému výsledku svědka Mgr. P. M. uvedl, že byl proveden již v rámci řízení o propadnutí věci, které však nebylo předmětem přezkumu v nyní souzené věci. Důkazní povinnost měl však žalobce splnit již v rámci daňového řízení. Dále pak žalovaný upozornil na souvislost řízení, které vyvrcholilo rozhodnutím ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2079-2/2012-010100-21. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V.

Replika žalobce

V replice především upozornil, že účetnictví bylo vedeno externí firmou. Z ničeho tak neplynulo, že by faktury byly žalobci detailně známy, neboť byly v držení účetní společnosti. Výslech svědka žalobce navrhl již v daňovém řízení, ale tento výslech proveden nebyl. Žalobce obecně označil důkazy, které však nebyly k důkazu provedeny. K důkaznímu návrhu na výslech svědka pana Mgr. P. M. žalobce odkázal na § 77 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

VI.

Jednání

Žalobce se zjednání omluvil a souhlasil s tím, aby byla věc projednána v jeho nepřítomnosti.

Žalovaný při jednání zejména zdůraznil, že faktury společnosti PH Market mohly být předloženy již v řízení o propadnutí předmětných výrobků. Odkázal na vyměřovací řízení, v němž byly stejné faktury hodnoceny, přičemž nebylo prokázáno zdanění výrobků. Rozhodnutí je pravomocné, presumuje se u něj správnost a není napadeno žádným řádným ani mimořádným opravným prostředkem. Řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí bylo zastaveno. Na likvidátorovi bylo, aby postupoval s péčí řádného hospodáře a dostatečným způsobem hájil dostatečně zájmy žalobě. Tím, že tak nepostupoval, se dostal do důkazní nouze, což však nelze přičítat k tíži celních orgánů a zakládat důvod k obnově řízení.

VII.

Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.

Předmětem sporu je to, zda celní orgány postupovaly správně, když zamítly návrh žalobce na povolení obnovy řízení ve věci propadnutí lihovin pro nezaplacení spotřební daně.

Žalobce jako důvod obnovy řízení vymezil důvod podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, kdy za novou skutečnost považoval vrácené účetnictví a faktury, které byly po dobu probíhajícího daňového řízení zadrženy policejními orgány pro účely trestního řízení.

K obnově řízení lze obecně toliko konstatovat, že obnova řízení může být vyvolána naplněním dispoziční zásady z podnětu účastníka řízení a v takovém případě má charakter mimořádného opravného prostředku; je-li zahájeno ex officio nařízením ze strany správního orgánu, pak má charakter dozorčího prostředku. Obnovit lze jen již pravomocně ukončené řízení, a to pouze z důvodů uvedených v zákoně. Pro jiné důvody nelze řízení obnovit. Obnova řízení je nástrojem umožňujícím skutkové přehodnocení pravomocně ukončeného řízení, neužije se jí proto pro nápravu právních vad. Obnova řízení se rozpadá do dvou fází – obnovovací řízení a obnovené řízení.

V posuzovaném případě byla obnova řízení zahájena z podnětu účastníka řízení. Jako důvod obnovy řízení pak žalobce vymezil důvod podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Soud k věci uvádí, že zkoumá-li správce daně, zda tvrzené důvody podle písm. a) skutečně zakládaly nutnost obnovit již ukončené řízení pravomocným rozhodnutím, pak se zabývá pouze tím, zda označené skutečnosti či důkazy jsou vskutku nové a vyšly najevo poté, co o věci bylo již pravomocně rozhodnuto, a zda nemohly být v řízení bez zavinění obou stran (jak správce daně, tak i daňového subjektu) již dříve uplatněny; správce daně dále prověří, zda tyto nové důkazy a skutečnosti byly uplatněny řádně v žádosti o povolení obnovy řízení. V této fázi však správce daně v žádném případě nezkoumá, zda v daňovém řízení vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem, popř. zda mu předcházelo úplné zjištění skutkového stavu věci (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 1 Afs 59/2008-60, dostupný na [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).

Správce daně se tedy může zabývat pouze otázkami vymezenými zákonem, tj. zda vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, zda tyto skutečnosti nebo důkazy nemohly být či nebyly bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení, a zda tyto najevo vyšlé skutečnosti nebo důkazy mohou mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Nové skutečnosti ve smyslu § 117 písm. a) je nutno chápat tak, že může jít jen o skutečnosti v době rozhodování již existující, které nově, tj. po právní moci rozhodnutí, jen vyšly najevo a v době rozhodování nebyly známy ani daňovému subjektu ani správci daně, a proto nemohly být tedy vzaty v úvahu při rozhodování v původním daňovém řízení. Pojmu „vyjít najevo“ je nutno rozumět jako jakémukoli způsobu, jímž se do dispoziční sféry správního orgánu dostane informace o skutečnosti, která může být pro výsledek řízení rozhodná (rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Afs 31/2005-57). Rozhodným okamžikem pro posouzení toho, zda se opravdu jedná o nové skutečnosti, je právní moc rozhodnutí napadeného obnovou řízení. Nejedná se proto o skutečnosti, které žalobce opomněl uplatnit jako důkazy v řízení, jehož obnovení žalobce požadoval.

První skutečností, která byla žalobcem v předmětném řízení považována za skutečnost novou byl inventurní seznam. Inventurní seznam žalobce předložil již dne 28.7.2005, a to za účelem splnění povinností vyplývajících ze zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu. CÚ jej zaevidoval pod č. j. 7605/05-0162-024. Soud se proto ztotožnil s žalovaným, že se nemohlo jednat o novou skutečnost, která by vyšla najevo až po právní moci rozhodnutí o

propadnutí lihovin, neboť to bylo vydáno dne 11. 3. 2011 a nabylo právní moci dne 28. 4. 2011. Na inventurní seznam nelze proto ani pohlížet jako na skutečnost, jenž nemohla být dříve, tj. v řízení o propadnutí lihovin, bez zavinění žalobce uplatněna. Nezakládala tedy důvod pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

V dalším pak bylo třeba posoudit otázku, zda podmínku novosti naplňovaly doklady z účetnictví (faktury společnosti Market PH s.r.o.) které byly zadrženy policejními orgány pro účely trestního řízení, v době, kdy žalobce v řízení před celními orgány zastupoval likvidátor. Z průběhu předcházejícího správního řízení bylo zřejmé, že se na postu likvidátora vystřídali celkem tři lidé. Tito podle žalobce neznali obsah jeho účetnictví z důvodu jeho zadržení PČR ve dnech 15. a 16. 12. 2005. PČR byly vráceny až dne 23. 9. 2011. Soud zde upozorňuje na ust. § 65 zák. č. 65 odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), podle něhož *obviněný, poškozený a zúčastněná osoba, jejich obhájci a zmocněnci mají právo nahlížet do spisů, s výjimkou protokolu o hlasování a osobních údajů svědka podle § 55 odst. 2, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisů a jejich částí. Totéž právo mají zákonní zástupci obviněného, poškozeného nebo zúčastněné osoby, jestliže tyto osoby jsou zbaveny způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jejich způsobilost k právním úkonům omezena. Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv.* Jinými osobami se rozumějí třeba osoby v § 48 odst. 2 trestního řádu (jiná osoba než obviněný, který žádá vyjmutí věci ze zajištění). Žalobce ani v rámci podané žaloby netvrdil, že likvidátorovi společnosti nebylo umožněno do trestního spisu nahlédnout, či mu takové právo bylo odepřeno. Dle názoru soudu v posuzovaném případě nelze opomenout funkci likvidátora, který ve všech řízeních vedených proti společnosti v likvidaci společnost zastupuje (k tomu srov. ust. § 70 odst. 3, věty první, tehdy platného a účinného zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, podle něhož *jmenováním likvidátora na něj přechází v rámci § 72 působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti*). Povinností likvidátora je tedy hájit zájmy společnosti. V souvislosti s touto povinností mohl likvidátor využít i práva nahlížet do spisu a opatřovat si potřebné kopie částí účetnictví zadržného policejními orgány pro účely trestního řízení. Aktivita likvidátora však byla omezená a nedostatečná. Dle názoru soudu měli likvidátoři dostatek času a možností zjistit si, jaké konkrétní doklady byly zajištěny, případně co prokazují, a k čemu by mohli v dalších řízeních sloužit (řízení o propadnutí zajištěných výrobků bylo zahájeno již v roce 2007). Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že v průběhu řízení o propadnutí výrobků podal likvidátor žalobce Mgr. P. M. na PČR, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování žádost o vrácení účetních dokladů a účetní evidence (žádost ze dne 19. 8. 2008). PČR v odpovědi mj. uvedla, že *požadované doklady a účetní evidence nelze vrátit s odkazem na probíhající znalecké zkoumání. Současně však byl likvidátor upozorněn, že policejní orgán je připraven poskytnout potřebnou součinnost, jak orgánům státní správy-zejm. daňové, tak i dotčeným společnostem při zajištění předkládání potřebných dokumentů. Při vymezení rozsahu požadovaného účetnictví by pak zřejmě do budoucna byla vhodná spolupráce při vymezení toho, co vše je považováno za relevantní součást účetnictví.* I z toho je zřejmé, že PČR neodmítla poskytnout likvidátorovi žalobce potřebnou součinnost. Dle názoru soudu lze plně přičítat žalobci, resp. osobě vystupující v pozici jeho likvidátora, že předmětné faktury nebyly v řízení o propadnutí výrobku celním orgánům předloženy. Obdobné lze rovněž vztáhnout i na inventurní seznam, který byl součástí účetnictví žalobce.

Jak je zmíněno výše, ten byl navíc i CÚ v roce 2005 předložen. Této povinnosti nemůže žalobce jednatelským prostřednictvím likvidátora zbavit to, že účetnictví je vedeno externí firmou. Žalobce resp. likvidátor se v posuzované věci ani nepokusil obrátit na PČR s tím, že by jeho nahlížení do spisu byla přítomna i další osoba z externí firmy vedoucí jeho účetnictví. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že obnovu řízení nebylo možné povolit.

Soud pro úplnost upozorňuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 1 Afs 59/2008-60, kde bylo mj. vysloveno, že *„Při rozhodování o obnově řízení zkoumá správce daně jen to, zda je tu dán některý z důvodů obnovy podle § 54 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků; průběhem ani výsledkem vyměřovacího řízení se nad rámec těchto důvodů již nezabývá. Námitkou poukazující na vady vyměřovacího řízení proto nelze účinně zpochybnit zákonnost rozhodnutí ve věci obnovy řízení.“* (Závěry tohoto rozsudku byly plně aplikovatelné i v nyní souzené věci a to i přes aplikaci zákona o správě daní a poplatků.). V řízení o povolení obnovy se proto nelze přímo hodnotit to, zda inventurní seznam ve spojení s dodavatelskými fakturami společnosti Market PH, s.r.o. č. 250019 ze dne 9. 6. 2005 je důkazem o zdanění zajištěných výrobků spotřební daní. V řízení o povolení obnovy řízení tak bylo úkolem žalovaného zabývat se pouze otázkou, zda byl dán důvod pro povolení obnovy řízení, tedy zda žalobcem uvedené skutečnosti splňovaly podmínky § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Žalovaný nebyl oprávněn v tomto řízení hodnotit, zda skutkový stav byl ve vyměřovacím řízení zjištěn dostatečně a zda byly důkazy ve vyměřovacím řízení náležitě hodnoceny. Námitky, kterými žalobce vybočil z předmětu řízení o povolení obnovy, proto ani soudu nemohl shledat důvodnými.

V podané žalobě v souvislosti s otázkou dostupnosti účetnictví pro jeho zadržení policejními orgány pro účely trestního řízení navrhl výslech svědka Mgr. P. M. Žalobce však v podané žalobě neuvedl, k jakým skutečnostem měl být tento svědek vyslechnut. Dále navrhoval provedení důkazu fakturami společnosti Market PH, s.r.o. č. 250019, 250050, 250102 a 250103, žádostí žalobce o vrácení účetnictví ze dne 19. 8. 2008 a 27. 4. 2011, odpovědí PČR ze dne 9. 9. 2008 a z 5. 5. 2011, usnesením PČR o vrácení účetnictví ze 7. 7. 2011, předávacím protokolem o vrácení účetnictví z 23. 9. 2011, odvoláním proti platebnímu výměru z 1. prosince 2011, doplněním odvolání proti platebnímu výměru z 27. ledna 2012, druhým doplněním odvolání proti platebnímu výměru z 16. února 2012 a výslechem Ing. J. K. S ohledem na výše uvedený názor soudu v posuzované věci považoval soud provedení takového dokazování na nadbytečné a při jednání byl návrh žalobce na provedení dokazování zamítnut.

Soud jen pro úplnost dodává, že ohledně části zajištěných lihovin, u níž se žalobci nepodařilo prokázat zdanění, proběhlo vyměřovací řízení, které bylo skončeno rozhodnutím Celního ředitelství ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2079-2/2012-010100-21. Celní ředitelství rozhodovalo o odvolání proti platebnímu výměru CÚ ze dne 1. 11. 2011, č. j. 55773/2011-016200-02, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z lihu za zdaňovací období prosinec 2005 ve výši 258 110 Kč. V rámci tohoto řízení se Celní ředitelství zabývalo hodnocením výše specifikovaných faktur společnosti Market PH, zejména fakturou č. 250019 ze dne 9. 6. 2005 ve spojení s inventurním seznamem, přičemž dospěl k závěru, že tyto důkazy neprokazují zdanění zajištěných lihovin spotřební daní. Žaloba proti rozhodnutí byla

odmítnuta rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j. 30 Af 125/2012-57. Kasační stížnost podána nebyla.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně neshledal žalobcovy námitky důvodnými, ztotožnil se s postupem žalovaného, a proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VIII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. září 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu